

Γυθειανάκι, Γερμανόπαιδα, Ακμήν, Καμύλιαν, Παγαζάδα, Έλληνοπούλαν, Δούκιον, Αργιόπαισαν, Μυσοβίδα, Ίουδα, Ιδιότροπην, Τρισέγγυρον — το Τραγοῦδι τῆς Δευτερίας (0) με Ἐθνηκῆν Ἀγογγύνησαν, Φασμαμιάν, Ἀστέρα τοῦ Βέγα — ὁ Μεγαλοπρεπῆς Βόσπορος (0) με Χρυσόφτερον Ἑλλάδα, Ὁλυμπιονίκην, Ἡρώα τῆς Γραβιάς, Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, Ἑλληνικὸν Πνεῦμα, Ἡρώα Βελισσαρίου — ἡ Ἡρωϊκὴ Ὑδρα, (0) με Ἐνδοξον Ὑδραν, Διαβολάκι τοῦ Ἀσκακείου, Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντινίου — ὁ Κέλης (0) με Μέγαν Ἀλέξανδρον.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Μεταλλογίας (τετράδιον πρὸς τὸν Ἡρώα τοῦ Σουλίου ἐκλήθη) σοὺ ἔστειλε καὶ ἰδικόν του) Δημ. Σ. Μπεοδ. (καμιμία ἐκπαιδεία δὲν εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ εἰς τὴν τιμὴν τῶν ἀγγέλων) 29ην Μαΐου (ναί) Μαρκησίαν (χαίρω πολὺ) αὐτὸ σοὺ ἐδίλεξα γράφε μου) Κῆμα τῆς Παρλίδος (βεβαίως) καὶ οἱ ἀγορασταὶ ἔχουν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ Ἀθροῦ Βασιλεῦς) Ὑπερήφανον Ἑλληνοπούλον (τὰ ἔλαβα ὅλα ἄλλα στὸ ἐξῆς; νὰ γράψῃς τὸ καθετὶ σὲ χωριστὸ κομματι χαρτί) ὄχι ὅλα μαζί, Π. Πνεύματα, Ἀσκήσεις, ἐπιστολήν, σαλάτα) Νίκον Ἰ. Ἀθ. (νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον) Ἰω. Πιλ. (ναί, εἶδες πόσα μοῦ ὀφείλουν αὐτοὶ οἱ Ἠράκτες; ἐπάνω ἀπὸ 600 δραχμάς καὶ εἶνε καὶ ἔλλοι ἀκόμη, ποῦ ὀφείλουν ἄλλα τόσα) Γεώργ. Δ. Το. (δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ στείλῃς; ὄχι ἀντιγράφε μου δω-τρεῖς; σελίδας καὶ θὰ σοὺ πῶ) Ζακυνθινὸ Ἀργοῦλάκι (κ' ἐγὼ χάριμα πολὺ τὸ ψευδώνυμον σοὺ ἐνεκρίθη στὸ 2ον φύλλον) Φλοῖσθρον τοῦ Ἑυρότα (δὲν εἶνε ἀσχημὴ ἡ ἰδέα σοῦ τώρα ποῦ θὰ τελευτήσῃ τὸ Α' Μέρος, πρὶν ἀρχίσω τὸ Β', θὰ κίνω μίαν μικρὰν περίληψιν) Χαλκιδιότατι (χαίρω πολὺ τὰ προηγούμενα φύλλα πρὸς 20 λεπτά ἕκαστον) Ἄννα Δ. Καρ. (πολὺ εὐχαριστὸς στείλῃς εἰς γραμματόσημα) Κυρ. Δ. Ἐλευθ. (ἂν εἶνε ἀδικτος, θὰ σοὺ γίνῃ ἡ χάρις;) Ἡρωϊκῆν Ὑδραν (κ' ἐγὼ χάριμα πολὺ γράφω μου τώρα) Γ. Σκουρ., Ναπολιότα Ζύγ., Ἐλενὰ κτλ. κτλ. Ἡρώα τοῦ Σουλίου, Ν. Γ. Λαζ., Γλυκὴν Παρελθόν, Δοκίμα τῆς Ἡσιότων, Αργιόπαισαν, Τιέσκον (ἔλαβα εὐχαριστῶ.)

NEOS Τιμηρολόγος
Καταρτῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896 ἕκαστος ἀδελ. δρ β.—Χρυσὸς. δ. 6.

9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905 ἕκαστος ἀδελ. δ. 7—Χρυσὸς. δ. 10.

11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916 ἕκαστος ἀδελ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἰ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Δύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου.

- Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17ης Σεπτερίου.
- 400. Λεξιγράφος
Δυνατὴ φωνὴ ἐνάων;
Μ' ἀριθμὸν τὸ θηλυκὸ
Καὶ ἀμέσως φανερώωντες
Ἐνα τόπον αὐτοῖσι καὶ.
Ἐστάλῃ ἀπὸ τῆ Χρυσόφτερον Ἑλλάδα
 - 401. Στοιχειογράφος
Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος;
Καὶ σὲ Στερεά νὰ φάξῃς;
Ἐν φωνῆν ἂν προσθέσῃς;
Θὰ ἴδῃς καὶ θὰ τρομάξῃς,
Τέρως μυθολογικόν
Θηλυκὸν καὶ τρομερόν.
Ἐστάλῃ ἀπὸ Ἑλευθερίου Ἑλευθεροῦδάκη
 - 402. Μεταγραμματισμὸς
Μὲ Ντ ἂν μ' ἐπέλεξῃς;
Θὰ πᾶς; σὲ φυλακῇ.
Μὲ Λάμδα θὰ παραβῇ
Κενταύρου ἡ μορφή.
Ἐστάλῃ ἀπὸ τῆς Τριαιῆς τοῦ Ποσειδῶνος
 - 403. Αἴνιγμα
Διαίρεσις τοῦ χρόνου τὸ θηλυκὸν μου,
Καὶ ὄψιμα μεγάλα τὸ σὺδέρην μου.
Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ἐφῆβου Ἑμοῦ
 - 404. Συλλαβικὸς Ρόμβος
* = Φωνῆν
_ = Πυροτέχνημα
*_*_* = Ἡπειρος
*_*_*_* = Χημικὴ οὐσία
* = Φωνῆν

Καὶ κατέως τὰ ἴδια. Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει συλλαβήν.

- Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ἀνδρίου Ἀνδρίου
- 405. Αριθμητικὸν Παίγνιον
5, 2, 4, 6, 6, — — Χ = 1
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρενεθῶν τὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωμένων πράξεων νὰ εἶνε 1.
Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στέμματος
 - 406. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 7 8 = Θεά.
2 4 3 1 = Λιούθουσις.
3 4 5 8 = Θάμνος.
4 3 5 8 = Ὅμιλος ἀγρίων.
5 4 3 1 = Ἐνδυμα ζώων.
6 5 8 = Ὅρος.
7 3 6 7 8 = Ἡμέρα.
8 7 7 1 = Ἀτύχημα.

Ἐστάλῃ ἀπὸ Κων. Δ. Ἑλευθεροῦδάκη

- 407. Ποικίλη Ἀκροστιχίς
Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν κατά σειράν μέγα μεσαιωνικὸν Κράτος:

- 1, Τὸ οὐκ ἐνεκαὶ ὄνομα μεγάλου Ἀυτοκράτορος; 2, Βασιλεὺς τῆς Ἡπείρου; 3, Ἀρχαῖα πόλις τῆς Μ. Ἀσίας; 4, Πόλις τῆς Σικελίας; 5, Στρατηγεὶς τῶν Ἀθηναίων; 6, Ὅρος τῆς Πελοποννήσου; 7, Κατοικία δικαίων; 8, Ἄγιος, θεολόγος; 9, Ἀκρωτήριο τῆς Ἑλλάδος.
Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ἀλκη

408. Φωνηεντόλεπον
— — — — — μ — — — — — ν — — — — — υ — — — — — π
Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος

- 409. Γρίφος
σ
σ τ σ
τ π τ
ὄζει
τ τ τ
σ σ σ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων 11ου καὶ 12ου φύλλον

- 130. Ἄτροπος (α. τρῶπος.)—131. Ἄρα.—132. Πράγα—Πάργα.—133. Ὁ Ἡλίου, ἡ Σελήνη, τὸ Ἄστρο.—134. Κύνος.—135. Σ Α Μ Ο Σ 136—140. Διὰ τοῦ Α Λ Γ Σ Α; ἄρομα, αἷμα, ἀ Μ Γ Σ σός, τάξις, λάθος.—Ο Σ 141. ΡΩΣΣΙΑ (Ρωμαλέος, Ὀραῖος, Σπυρός, Στέλλω, Ἰδιός, Ἀμειβίω.)—142. Ἐταμελοῦ, κοπιᾷζε ἐν ὄσῳ εἶσαι νέος.—143. Ὑπακούετε εἰς τοὺς γονεῖς. (ὕτ' ἀκ οὐ αἰ τ εἰ; τοὺς γονεῖς.)
- 144. Ἀλφαβητάριον (ἄλφα, βῆτα, ῥιῶν.)—145. Νίκαια (νῆ, καί, α.)—146. Χριστιανισμός.—147. Ἑλλάς.
- 148. ΗΡΑΚΛΗΣ 149-153. Διὰ τοῦ ΤΙΒΕΡΙΣ Φ: φωνή, φῶν, ἰθι, ΤΟΥΡΚΙΑ φος, Πάφος, ἀρμη, ΗΛΕΚΤΡΑ ρῶ.—154. ΚΑΠΟΒΑΒΥΛΩΝ ΔΙΣΤΡΙΑΣ (ἄρτος, ΜΑΔΡΙΤΗ Παρίσιοι, Ὅρος; θ: ΚΑΛΑΜΟΣ σκος, Ἴστρος, σίτα, Τάρας, Ρόδος.)—155. ΠΑΡΟΣ (Πολύς, Ἄλλος, Ρυπαρός, Ὀρόνοια, Σώμα.)—156. Σιν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει.—157. Ὁ μὴ θαρσύνει οὐ παιδεύεται. (ᾠ Μῆδρα, ρίς οὐ παιδ' εἰ θέ τί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις με ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 σημειῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμὰς μας λεπτὰ 5 μόνον με π α χ ε α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με κ ε φ α λ α α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 15 πληρόνωνται ὡς νὰ ἴσαν 15. Ὁ χωρὶς τὸς στίχου ε, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 σημειῶν, ὑπολογίζεσθαι ὡς ἑξ λέξεις ἀπλά.—Αἱ μὴ συνδυαζόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[ΙΖ'—84]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΘΗΝΑΙ» ἐν Ἀθήναις. Δι-ορίζονται ἀντιπρόσωποι: Κανελλόπουλος Πάτροι, Δεδούσης Χαλκίς, Κουτρομπή, Βιλατίης Ἀθηνᾶ, Ζητήσας Καταστατικὸν Ἀντιπροσπιάν. Κλεισθένης, 2, Ἀθῆναι.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων
ἐλήφθησαν ἀπὸ 14—20 Ἰουνίου.

- ΑΘΗΝΩΝ: Μέγας Ναπολέων, Ἄννα Λαπαδαρίου, Α. Α. Ἀνδρονειόπουλος, Αρ. Α. Ράμπος, Ε. Γεωργιάδης, Ἀντιθέλ Γεωργιάδης, Καὶ τῆ Μελισσανοῦ, Ι. Ἀθανασίου, Σοφία Ράνου, Ι. Δ. Καποδιστριας, Ι. Ε. Πολυχρονιάδης, Ἀποκρίτρια τοῦ Βυζαντίου, Γεωρ. Α. Κοκκινῆς, Γερμανόπουλος, Δοξακίμω Αθῆναι.
- ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Σοφί: Παπαντωνοπούλου.
- ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γεώργ. Μ. Χατζημάρκου.
- ΚΑΛΑΜΩΝ: Γ. Σταθόπουλος.
- ΚΑΠΑΝΑΡΙΤΙΟΥ: Ι. Β. Ἀντιλαχίης.
- ΚΕΡΤΕΖΗΣ: Θ. Α. Σακελλαροπούλου.
- ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Λαβινία Ἀνθῆ.
- ΠΑΤΡΩΝ: Λελές Π. Νικολάκου, Γ. Καράμαλης, Π. Σ. Καράμαλης, Π. Γ. Παπανδρόπουλος, Μαρίνα Γ. Βλαχάκη, Ὁδ. Γ. Παπανδρόπουλος.
- ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Κ. Κούρελης, Δ. Ι. Μαρῶτος, Ι. Π. Ναθαναήλ, Ἰω. Εὐστ. Ἀρδάμης, Ζ. Πητσάκης, Γ. Ι. Πολίτης, Π. Κ. Χατζηγεωλάου, Ἀντωνίτσα Γ. Καραβιάτου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐληφθήσαν οἱ ἐξῆς δύο: Ε. ΓΕΩΡΓΟΥΔΗΣ ἐν Ἀθήναις, καὶ ἸΩΑΝΝΗΣ ΕΥΣΤΡ. ΑΡΛΑΜΗΣ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ἐκδοόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν ψῆσιν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15. Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25	
Ἐσωτερικῶν	Ἐξωτερικῶν			
Ἔτησις δρ. 8.—	Ἔτησις φρ. 2ε. 10.—	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50			ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Εὐρυπιδίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Τριμῆνος 2,50	Τριμῆνος 3.—	Περίοδος Β'. — Τόμος 24ος	Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰουλίου 1917	

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυστήριον ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ' (Συνέχεια)

— Γιατί ὄχι; ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ. Μήπως ἡ Αὐστράλια, ἡ Νέα Ἰρλανδία, με τὰ νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἐνωμένα ὅλα, δὲν ἐσχημάτιζαν ἴσως μίαν ἄρρηκτὴν ἐκτὴν ἠπειρὸν τῆς γῆς, τόσο μεγάλη ὅσο ἡ Ἐβρώπη, ἡ Ἀσία, ἡ Ἀφρική καὶ ἡ Ἰνδο Ἀμερική; Ἐγὼ παραδέχομαι τὴν ὑπόθεσιν μερικῶν γεωγράφων, ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ νησιά, ποῦ ὑπάρχουν ἐπὶ τὸν Εἰρηνικὸν Ὀκεανόν, εἶνε ἡ κορμὴς μιᾶς μεγάλης Ἡπείρου ποῦ κατεποντίσθη.

— Ὅπως ἡ Ἀτλαντίς; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ.

— Ναι... ἂν ὑπῆρξε ποτὲ Ἀτλαντίς.

— Καὶ ἡ νῆσος Λίγκολν ἀποτελοῦσε λοιπὸν μέρος τῆς ἠπείρου; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Πιθανώτατα, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Αὐτὸ μόνον θὰ ἐξηγοῦσε τὴν ποικιλίαν τῶν προϊόντων τῆς.

— Καὶ τὸ πλῆθος τῶν ζώων ποῦ τὴν κατοικοῦν ἀκόμη! ἐπρόσθεσε ὁ Χάρμπερτ.

— Ναι, παιδί μου, εἶπε ὁ Κύρος Σμιθ. Μοῦ δίνειν καὶ ἄλλο ἐπιχείρημα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς θεωρίας μου. Εἶνε βέβαιον, ἀπ' ὅτι εἶδαμε ὅτε τὰρα, ὅτι τὰ ζῶα ἐδῶ εἶνε πολυάριθμα καὶ ὅτι ἀκόμη πᾶν παράξενο, — παρουσιάζουν μίαν ἑκτακτὴν ποικιλίαν εἰδῶν.

Αὐτὸ γὰρ μὲνα ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ Λίγκολν ἀποτελοῦσε ἄλλη φορὰ μέρος μεγάλης ἠπείρου, ποῦ χαμήλωσε σιγά-σιγά καὶ ἐσκαπείσθη ἀπὸ τὸν

ὀκεανόν. Ἐτσι ἐξηγοῦνται πολλὰ ἀνεξήγητα. — Ὡστε, καμμίαν ἡμέραν, καὶ αὐτὸ ποῦ μένει ἀπὸ τὴν παλιὰ μεγάλην ἠπειρὸν τοῦ Εἰρηνικοῦ, μπόρεῖ νὰ βουλιᾷξῃ καὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ πιά τίποτα μεταξὺ Ἀμερικῆς καὶ Ἀσίας; ρώτησε ὁ Πέγκροφ, ποῦ δὲν τὸν ἐπίειθε καὶ πολὺ αὐτὴ ἡ θεωρία.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. θὰ γίνουσι ὅμως καινούργιες χώρες, ποῦ τῆς

κατασκευάζουσι ὀλοένα δυσσεκατομμύρια δι-σεκατομμυρίων ζώων. — Καὶ ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ κτισμο-πλαστες; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Τα ἐγχευματικὰ λεγόμενα ζώωτα τοῦ κοραλλιοῦ, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ. Αὐτὰ, με μίαν ἀκατάπαυστην ἐργασίαν, κατεσκευάσαν τὴν νῆσον Κλερμόν-Τοννέρ καὶ ἄλλα πολυάριθμα κοραλλιογενῆ νησιά, σπαρμένα ἐπὶ τὸν Εἰρηνικὸν Ὀκεανόν. Χρειάζονται σαράντα-επτὰ ἑκατομμύρια τέτοιων ἐγγυματικῶν γὰρ νάποτελεσθῇ βάρος ἕνος κόκκου. καὶ ὅμως, με τὸ θαλάσσιον ἄλατι ποῦ καταναλίσκουν, με τὰ στερεὰ στοιχεῖα τοῦ νεροῦ ποῦ ἀπορροιοῦνται, παράγουσι τίτανον καὶ ὁ τίτανος αὐτὸς σχηματίζει ὑποβρύχια στρώματα σκληρὰ καὶ στερεὰ σαν τὸν γρανίτη. Ἄλλοτε, στῆς πρώτης ἐποχῆς τῆς δημιουργίας, ἡ φύσις, με τὴ βοήθεια τοῦ πυρός, ἐσχημάτιζε στερεὰς δι' ἀνοψύσεως. Τώρα ἀναθε-τεῖ αὐτὴ τὴν ἐργασίαν ἐπὶ μικροσκοπικὰ ζώωτα, γιὰτὶ τὸ πῦρ, ἐπὶ τὰ ἐγχευματὰ τῆς γῆς, δὲν ἔχει πιά τόσο μεγάλη δύναμιν, ὅσοις δείχεται τὸ πλῆθος τῶν σβυσμένων ἠφαιστείων. Πιστεύω, ὅτι ἀφοῦ περᾶσιν αἰῶνες αἰῶνων, ὁ Εἰρηνικός αὐτὸς μπόρεῖ νὰ μεταβληθῇ εἰς μίαν ἀπέραντην ἠπειρὸν, ποῦ καινούργιες γεγενῆσθαι τὴν κατοικήσουσι καὶ θὰ τὴν ἐκπολιτίσουσι.

— Ζῆσε, Μαυρὲ μου!.. ἐπιβήρισε ὁ Πέγκροφ.

— Ἡ φύσις ἔχει καιρὸν, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

— Μὰ τί χρειάζονται τώρα καινούργιες χώρες; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ. Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὲς ποῦ ὑπάρχουσι, ἀρκούν γὰρ τὴν ἀν-

«Πέρασαν τὸ ποτάμι ποῦ ἦταν τώρα γεμᾶτο πάγου...» (Σελ. 238, στ. β')

θρωπότητα. Άλλα ή φύσις δέν κάνει τίποτα άνωφελές.

— Τίποτα άνωφελές, πραγματικώς! ή πέλαγε ή μηχανικός. Καί ίδου πώς μπορεί να εξηγήσθ ή ανάγκη καινούργιας ήπειρου για τή μέλλον, προπάντων 'ς αυτή τή τροπική ζώνη, πού κατέχεται από τή κοραλίτογενή νησιά. Τουλάχιστον είνε μια θεωρία πού έμένα με πείθει.

— Να τήν άκούσωμε, κύριε Σμιθ! είνε ζωηρό ή Χάρμπερτ.

— Ίδού. Οι σοφοί παραδέχονται γενικά, ότι μια 'μέρα, ή σφαίρά μας θά πεθάνη, ή μάλλον ότι ή ζωική και φυτική ζωή δέν θά είνε πιά δυνατή, ετήν επιφάνεια της, εξ αίτιας πού θά έχη ψυχρή πάρα πολύ. Δέν είνε όμως σύμφωνα όλοι ως πρὸς τήν αίτία αυτής της ψύξεως. Γιατί θά κρούσθ ή γή; Άλλοι παραδέχονται, ότι μετά εκατομμύρια χρόνια, ή θερμοκρασία του ήλιου θά χαμηλώσθ και άλλοι ότι με τόν καιρό, σιγά-σιγά, θά σβύσθ κάθε εσωτερική φωτιά της σφαίρας μας. Έγώ πιστεύω μάλλον τὸ δεύτερο, γιατί έχω παράδειγμα τή Σελήνη. Πραγματικώς, ή Σελήνη είνε ένα άστρο πού εκρύωσε, εψύχθη κ' εγεινε γι' αυτό άκατοίκτητο, μολονότι ή ήλιος εξακολουθεί ακόμη να χύνη ετήν επιφάνειά της τήν ίδια ποσότητα θερμότητος. Για να ψυχθθ λοιπόν ή Σελήνη, σημαίνει ότι έσβυσε τέλεια ή εσωτερική της φωτιά, τὸ πῦρ έκείνο, πού κάθε άστρο τού Σύμπαντος 'ς αυτό χρεωστει τήν νεότητά του, τή ζωή του.

— "Ωστε για τὸν ένα ή τὸν άλλο λόγο, πάντα μια μέρα ή γή μας θά κρούσθ; ρώτησε ή Πέγκροφ.

— Βεβαίωτατα, αποκρίθηκε ή μηχανικός. Άλλα ή φύσις αυτή θά έθλη λίγο-λίγο. Καί τότε τί θά συμβθ; Η εύρατες ζώνες δέν θά είνε πιά κατοικήτιμες, όπως δέν είνε τώρα ή πολικές. Άνθρωποι λοιπόν και ζώα θά καταφύγουν σὲ χώρες πού θά τής κτύπ περισσότερο ή ήλιος. Θά γίνη μια μεγάλη, τεραστία μεταναστευσις. Η Ευρώπη, ή κεντρική Άσία, ή βορεία Αμερική θά εγκαταλειφθουν λίγο-λίγο. όπως ή Αυστραλασία και τὰ κάτω μέρη τής νοτίου Αμερικής. Η βλάστησις θά κολουθήσθ αυτή τήν μεταναστευσις. Η Χλωρίς θά καταφύγθ ετόν Ίσημερινό, μαζί με τούς ανθρώπους και με τὰ ζώα. Τα μεσημβρινά της Αμερικής και τής Αφρικής θά γίνον ή πιδ κατοικήτιμες χώρες. Δέν νομίζετε όμως, ότι τήν εποχή έκείνη, ή χώρες αυτές τού Ίσημερινού θά είνε πολύ μικρές για να περιλάβουν και να θρέψουν τόσο κόσμο; Για αυτό ή προνοητική Φύσις ρίχνει από ώρα τα θεμέλια μιας καινούργιας μεγάλης ήπειρου κ' επιφορτίζει τα έγγυματικά τού κοραλίου να τήν κατασκευάσουν.

— Τί ώραίο πού είν αυτό! εφώνασε ένθουσιασμένος ή Χάρμπερτ. "Ωστε ή όψις

της Γής μια μέρα θά μεταβληθ ή έντελώς;

— Έννοείται! αποκρίθηκε ή Κύρος Σμιθ. Θά ξεφυτρώνουν καινούργιας χώρες, ή θάλασσα θά σκεπάσθ της παλιές και οι Κολόμβοι τού μέλλοντος θάνακάλυπτουν ένα νησιά, στή μέση τού ωκεανού, τής κορυφής τού Χιμποράσου, τών Ίμαλαίων, τού Λευκού όρους, λείψανα της Αμερικής, τής Ασίας και τής Ευρώπης, πού θά έχουν καταποντισθ. Έπειτα, με τόν καιρό, ή καινούργιας χώρες θά γίνον κ' αυτές άκατοίκτητες. Η θερμότης των θά λείψθ, όπως ή θερμότης ενός σώματος πού τού έφυγε ή ψυχή. Τότε ή ζωή θά εξαφανισθ από τή γή, αν όχι όριστικώς, τουλάχιστο προσωρινώς. Γιατί ίσως ή πλανήτης μας θά πεθάνη αλλά δια να ναστηθ ή πάλι, ναναζήσθ με άλλους όρους άνωτερους. Αυτά φίλοι μου, τὰ γνωρίζεις μόνον ή Δημιουργός τού παντός. Έμείς κάμνομε υποθέσεις...

— Άλλ' αυτές ή υποθέσεις, είνε ή Γεδεών Σπίλεττ, είνε για μένα προφητείες, πού μια μέρα θά εκπληρωθουν.

— Είνε μυστικό τού Θεού! αποκρίθηκε ή μηχανικός.

— Μά και τὸ δικό μας νησί, ρώτησε ή Πέγκροφ, κατασκευάσθηκε απ' αυτά τὰ έγγυματικά;

— "Όχι, αποκρίθηκε ή Κύρος Σμιθ ή νησος Λίγκολν είνε ήφαιστειογενής.

— Θά εξαφανισθ λοιπόν καμμιά μέρα;

— Πιθανόν.

— Έλπίζω να μὴ εἴμαστε ακόμη εδῶ...

— "Όχι, Πέγκροφ, ήσύχασε, δέν θά εἴμαστε. Δέν έχομε καμμιά όρεξι να πεθάνουμε εδῶ και θά κάμνομε, ότι μπορούμε για να φύγωμε.

— Έντωμεταξύ, είνε ή Γεδεών Σπίλεττ, ας εγκατασταθώμε ας να ήταν για πάντα. Ποτέ δέν πρέπει να κάνη κανείς μίσες δουλειές.

— Έτσι ετελείωσε ή συνομιλία και τὸ πρόγευμα. Οι άποικοι εξακολούθησαν τήν εξερεύνησι και σὲ λίγο εφθασαν εκεί όπου άρχισε ή βαλτιώδης χώρα. Ήταν πραγματικώς ένας μεγάλος βάλτος, άπλωμένος ως τή νοτιοανατολική άκτὴ τής νήσου. Μια έκτασις γής άργιλλώδους, άνακατεμένης με φυτικά λείψανα, πού μετρώσε εἴκοσι τουλάχιστο τετραγωνικά μίλια. Εδῶ κ' έκεί τήν εσκέπαζε χλόη πυκνή. Άλλού τὰ νερά, παγωμένα, σπινθηροβολούσαν στόν ήλιο.

— Επάνω από τὰ ύδροχαρή φυτά, στήν επιφάνεια τών άκινήτων νερών, πετούσε όλόκληρος κόσμος πουλιών. Ένας καλός κυνηγός δέν θάχανε ούτε μια τουφεκιά. Άγριόπασιες, φασκάδες, μπεκατσόνα, ζούσαν εκεί κοπαδιαστά. Δέν φοβούνταν καθόλου και μπορούσε κανείς εύκολα να τὰ πλησιάσθ κ' ή τάξεις τους ήταν τόσο πυ-

κνές, ώστε με μια τουφεκιά θά εσκότωνε κανείς καμμιά δωδεκαριά. Οι άποικοι άρχισαν να τα κτυπούν με τὸ βέλη τους. Τὸ αποτέλεσμα ήταν μετριώτερα ή αίτιες όμως, άθύρβες, δέν ετρόμαζαν τα πουλιά, πού ή τουφεκίες θά τα εσκόρπιζαν εδῶ κ' εκεί, 'ς όλο τὸ βάλτο. Οι κυνηγοί μας λοιπόν εύχαριστήθηκαν αυτή τή φορά με δέκα άγριόπασιες πού εσκότωσαν, άσπρες, με κανάλι λαιμό, με πράσινο κεφάλι, με μαύρα, άσπρα και κόκκινα φτερούγια και με πλατειές μύτες, από τὸ εἶδος τών «αδόρνων», όπως είνε ή Χάρμπερτ. "Ο Γ'οπ εβόηθησε πολύ 'ς αυτό τὸ κυνήγι κ' ή βάλτος εξαπίσθη με τόνουμα τών κυριώτερων του πουλιών.

— Στὴς πέντε τὸ βράδυ, ή Κύρος Σμιθ κ' οι σύντροφοί του εξεκίνησαν από τὸν Βάλτο τών Ταδόρνων και ξαναπέρασαν τήν Εύχρηστία από τὸ γεφύρι τών πύγων. Στὴς οκτώ, ήταν όλοι στο Γρανίτινο Παλάτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. Παγίδες. — Αλεπούδες. — Αργόχοιροι. — Κωνοθήλα. — Τα μεγαλύτερα ψύχη τού χειμῶνος. — Τὸ μυστηριώδες πηγάδι. — Σήδιας έξερευνησίως. — Τὸ μολυβένιο σφαιρίδιο.

Τὰ δυνατά αυτά κρύα εβάσταξαν ως τής 15 Αυγούστου, χωρίς όπωσδήποτε να υπερβούν τὸν βαθμό πού εσημειώσαμε.

"Όταν ή ατμόσφαιρα ήταν ήσυχη, ή χαμηλή αυτή θερμοκρασία υπεφέρετο. Όταν όμως εφυσούσε αέρας, οι άποικοι, ελαφρά σχετικώς ντυμένοι, εφρώωναν πολύ.

— Η Πέγκροφ ελυπειτο πού ή νησος Λίγκολν δέν εφίλοξενούσε άρκουδες αντί τών αλεπούδων έκείνων και τών φωκῶν, πού τα δέρματά τους δέν εκαναν μεγάλα πράγματα.

— Η άρκουδες, ελεγε, είνε πάντα καλοντυμένες και δέν θά γύρεμα καλύτερα, παρά να μου δανείσουν για τὸν χειμῶνα τή ζεστή καπρία πού φορούν.

— Μά ίσως ή άρκουδες δέν θά ήθελαν να μᾶς δανείσουν τής καπρίας τους, άπαντούσε ή Νάβ.

— Έννοια σου και θά τους τής παίρνομε με τὸ στανιδί...

— Άλλά τέτοια θηρία, πραγματικώς, δέν υπήρχαν στό νησί ή τουλάχιστο δέν είχαν φανθ ως τώρα.

— Όπωςδὴπότε, ή Χάρμπερτ, ή Πέγκροφ και ή Σπίλεττ εστῆσαν διάφορες παγίδες στό όροπέδιο τής Τερψιθέας και στό δάσος. Η παγίδες αυτές ήταν απλούστατες: εσκαβαν ένα λάκκο βαθύ και τὸν εσκέπαζαν από πάνω με κλαδιά και με χόρτα. Μέσα εβαζαν ένα δόλωμα, για να τραβᾷ με τή μωριά του τὰ ζώα. Τίποτε άλλο. Μόνον πού δέν τής εκαναν όπου τύχαινε, αλλά σὲ μέρη έκείνα, όπου ήγνη πολυάριθμότερα μαρτυρούσαν τὸ συχνὸ πέραςμα τετραπόδων. Τής επεσκέπτοντο δυο-τρεις

φορές τήν ήμέρα. Άλλά τής πρώτες ήμέρες δέν επιάσθηκαν παρά μερικές από τής αλεπούδες έκείνες, πού είχαν ήλθ στή δεξιά όχθη τής Εύχρηστίας.

— Μά μόνο αλεπούδες έχει αυτός ο τόπος; εφώνασε ή Πέγκροφ τήν τρίτη φορά πού εβγάλε από τὸ λάκκο ένα τέτοιο ζῶο. Τί διάβολο! Ούτε τρώγονται, ούτε μεγάλη γούνα έχουν. Δέν κάνουν για τίποτα!

— "Όχι δά! είνε ή Σπίλεττ, κάπων για κάτι τί.

— Δηλαδή;

— Για δόλωμα!

— Ορεπρότερ είνε δίκχο. Κ' ή παγίδες δολώθηκαν με τὰ πτώματα αυτών των αλεπούδων.

— Ο ναύτης είνε στήση και δίκτυα και ξόβεργα. Αυτά εδιναν καλλίτερ' άποτελέσματα από τούς λάκκους. Δέν περνούσε ήμέρα πού να μη πιασθ ήνα κουνέλι. Έτσι, τής περισσότερες φορές, ετραγαν κουνέλια.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Αγαπητοί μου, ΦΙΛΗ μας Ελληνική ή Αίγλη — ένα κορίτσι πού σκέπτεται πολύ και γράφει καλό, και πού έχω τήν ιδέα πὸς κάτι θά γίνη μια 'μέρα, αν... δέν άπορροφηθ ή τέλεια από τής σκέψις της, — εδημοσίευσε στήν προτελευταία Σελίδα Συνεργασίας ένα διηγηματικό παιδικό, πού με τὸ δίκχο της ή Διάπλασις τὸ ώνόμασε άριστορηματικό. Άλήθεια, ή τίτλος του «Παραβλή» δέν λέει τίποτα. Αυτό τὸ ίδιο όμως λέει πολλά. Η άπορίες τού μικρού έκείνου κοριτσιού είνε άπορίες πού γεννιούνται συχνά και σὲ μεγαλύτερους για τή χρησιμότητα παλλών πραγμάτων τού κόσμου. Όταν, έννοείται, ξεκινᾷ κανένας άπό τήν αρχή, ότι όλα τὰ πράγματα εγείναι πρὸς άποκλειστική χρῆσι και ώφέλεια τού ανθρώπου. Όλα άνεξαιρέτως: από τὸν Γαλαξία ως τὸν αερόλιθο πού πέφτει στή Γή κ' από τὸν Ήλιο, ως τὸ σκουλήκι. Γιατί εγείναι ή γάτες; ρωτᾷ τὸ κοριτσάκι. Για να τρών τὰ ποντίκια πού βλέπουν τὸν άνθρωπο. Και γιατί εγείναι τὰ ποντίκια, τὰ βλαβερὰ; Για να τρέφουν τής γάτες, πού δέν έχουν όλες κινάδες να τής αγαπούν και να τούς δίνουν ψωμάκι και γάλα. Και τὸ κοριτσάκι, με τὸ δίκχο του, συλλογίζεται: Δέν εκανε να μὴν υπάρχουν ούτε πον-

τίκια, ούτε γάτες, και πάλι νανε τὸ ίδιο; Κάποιος μου είνε: — Πὸς; ή κυρία Ελληνική ή Αίγλη θέλει να διορθώσθ τὸ έργο τού Θεού;

Καθόλου! Θέλει απλῶς να διορθώσθ τὰ μυαλά μερικῶν ανθρώπων. Γιατί, καθώς σᾶς είνε κ' ή Διάπλασις στήν κριτική της, ή αρχή ότι όλα εγείναι για τὸν άνθρωπο, — απ' αυτή τήν εποψη, — δέν είνε τωστή. Είνε μια άνοησία, ένας εγωισμός, και τίποτα περισσότερο. Όλα τὰ πράγματα εγείναι γιατί έπρεπε να γίνον, γιατί ετσι ήθελε ή Θεός. Άν μερικά απ' αυτά, — όχι όλα, μερικά, — τὰ χρησιμοποισθ κ' ή άνθρωπος, είνε για να τρέφεται, είνε για να στεγάζεται, είνε για να ντύνεται, είνε για να γιατρεύεται, είνε για να τέρπεται, αλλά τὸ ίδιο δέν κάνει, και με τὸ ίδιο δικαίωμα, και κάθε ζῶο, και κάθε φυτό, και κάθε ζωντανὸ πλάσμα; Και πρώτα-πρώτα, όπως τὸ διατυπώνει ή Δαρβίνος, «τὰ εἶδη τρέφονται τὸ εν από άλλου». Ο άνθρωπος τρώει τὸν άγριόχοιρο, ή άγριόχοιρος τρώει τὸ κουνέλι, — και τὸν άνθρωπο καμμιά φορά, — ή γάτα τρώει τὸν ποντικό, ή ποντικός τρώει τὸ στᾶρι και, όπως λέει ή λαός, τὸ μεγάλο ψάρι τρώει τὸ μικρό.

Φαντασθ ήτε τώρα ένα λεοντάρι πού θά εσκέπτετο: «Όλα τὰ τετράποδα κ' όλα τὰ δίποδα, μαζί κ' ή άνθρωπος, εγείναι για να χορταίνω εγώ. Ο αέρας, για να αναπνέω ή ήλιος, για να βλέπω τήν ήμέρα τὸ φεγγάρι, για να βλέπω τή νύχτα τὰ ποτάμια κ' ή βροχή πού τὰ τρέφει, για να ξεδιψῶ τὸ δάσος για να κάνω τὸν περίπατό μου ή σπηλιά για να ρωληζῶ...» Δέν θά σᾶς φαίνονταν πολύ άνόητο τὸ λεοντάρι αυτό; Μά ετσι μου φαίνονται κ' οι άνθρωποι πού σκέπτονται ότι όλα εγείναι γι' άγάπη τους κ' ότι ως κ' ή μύτη ακόμα επροικίσθη μ' εξόγκωμα, για να κρατῇ τὰ ματογυάλια! Τί διαφορά δηλαδή υπάρχει μεταξύ λεονταριού και ανθρώπου, ως πρὸς αυτό; "Οτι ή άνθρωπος, σαν πιδ έξυπνος, πιδ πονηρός και φυσικά πιδ δυνατός, χρησιμοποισθ για τὸν έαυτό του κάπως περισσότερα πράγματα άπό τὸ λεοντάρι, πολλές φορές κ' αυτό τὸ ίδιο, πού τὸ σκοτώνει για τὸ δέρμα του ή τὸ πιάνει και τὸ βάζει 'ς ένα κλουβί, για τήν περιέργεια και τήν εύχαριστήσι του.

Άλλά όπως τὸ λεοντάρι δέν μπορεί να πῇ ε, τι όλα χρησιμοποισθ εγείναι άποκλειστικῶς γι' αυτό τὸ σκοπό, ετσι δέν μπορεί να τὸ πῇ κ' ή άνθρωπος, και κανένα άλλο έψυχο πλάσμα. Κι ᾶμα ή άνθρωπος δέν τὸ λέη αυτό, τότε βέβαια δέν άπορεί πὸς υπάρχουν και πράγματα στόν κόσμο, πού όχι μόνον

δέν τού χρησιμεύουν, αλλά άπεναντίας και τὸν βλάπτουν. Ε, δέν εγείναι για τὸν άνθρωπο, ούτε αυτά, ούτε καν κ' εκείνα πού χρησιμοποισθ, ετελείωσε! Άλλά όλα εγείναι για όλα.

Και καθένα στόν κόσμο μεταχειρίζεται ή, τι μπορεί και ή, τι χρειάζεται.

Ο άνθρωπος λοιπόν, θά ρωτήσετε, δέν είνε τίποτα εξαιρετικό στή δημιουργία; Δέν διαφέρει από τὸ σκουλήκι, από τὸ μανιτάρι, από τὸ χόρτο, από κατά βάθος τὸ ίδιο κάνουν κ' αυτά; "Όχι, αγαπητοί μου. Ο άνθρωπος είνε πάντα ή κορωνίς τής δημιουργίας, τὸ τελειότερο τών πλασμάτων τού Θεού.

Άν δέν εγείναι όλα άνεξαιρέτως τὰ πράγματα για να τὰ χρησιμοποισθ, μπορεί όμως να πῇ κανείς, ότι όλα εγείναι για να ελθ ή στήν κ' ή άνθρωπος. Καθώς ξερετε, πρώτα εγείναι ή ήλιος, έπειτα ή γή, έπειτα τὰ φυτά τής γής, έπειτα τὰ ζώα όλα, και τελευταίος ή άνθρωπος. Ο Θεός, για να πλάσθ τὸν άνθρωπο, ακολουθούσε ένα δρόμο με πολλούς και διαφόρους ελιγμούς. Μια όλόκληρη εξέλιξι πού ετελείωσε στόν άνθρωπο, μολονότι κ' αυτός ακόμη εξελίσσεται. Τὸ φυτό, τὸ ζωόφυτο, τὸ έντομο, τὸ ψάρι, τὸ πουλί, τὸ μαστοφόρο, υπήρχαν τόσο σταθμοί 'ς αυτή τήν εξέλιξι. Τὰ εκατομμύρια τών ειδῶν τού φυτικού και τού ζωϊκού βασιλείου, και τὰ χρήσιμα και τὰ περιττά, και τὰ βλαβερὰ ακόμη για τὸν άνθρωπο, έπρεπε να προηγηθῶν, για να φανθ Αυτός, ή Βασιλεύς, τὸ Λογικόν Πλάσμα, πού εφθασε ως τήν αναγνώρισι και τή λατρεία τού Δημιουργού του.

Θά πῆτε πάλι: Καί τὰ εκατομμύρια τών άστρων, τών ήλιών, τών πλανητών, τών δορυφόρων; Τί; μόνη ή μικρή αυτή Γή, κόκκος άμμου μέσα στο Άπειρο σύμπαν, εστάθηκε τὸ προνομιοῦχο άστρο, πού τὸ διάλεξε ή Θεός για κατοικία τού τελειότερου του πλάσματος; Δέν έχω τόπο τὰ σᾶς αναπτύξω κ' αυτό τὸ θέμα, αλλά πρέπει να ξερετε, με λίγα λόγια, ότι ή ιδέα πὸς υπάρχουν πλανήτες τελειότεροι από τὸν δικό μας, με πλάσματα άνωτερα από τὸν άνθρωπο τής Γής, είνε μια ιδέα καλή, πού τήν παράτησε σχεδόν ή Επιστήμη.

Η τελευταίως παρατηρήσεις της, τα τελευταία της συμπεράσματα είνε, ότι ούτε στόν Άρη, τὸν ξάλδερό μας, ούτε στήν Άφροδίτη, ούτε πουθενά δέν υπάρχουν άνθρωποι. Η Γή φαίνεται ότι είνε τὸ προνομιοῦχο άστρο. Τίποτα λοιπόν δέν μᾶς εμποδίζει να φρονοῦμε, ότι τὸ Σύμπαν εγείναι από τὸν Θεό για μᾶς τούς ανθρώπους. Αυτό όμως δένσημαίνει ότι κ' ή γάτα εγείναι για να τρώη τὰ ποντίκια, πού μᾶς τρώνε τὰ ρούχά μας, τὰ φαγιά μας και τὰ βιβλία μας...

Σᾶς άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Και με την παιδική του απλότητα, ο Αντωνάκης είπε:

— Συγχαράσε με... 'Εκείνα τ'αναθεματισμένα φράγκα με παραζάλισαν... 'Αμα είνε κανένας πλούσιος, θέλει να γίνη πλουσιώτερος... Νά, πάρ' τ'α φράγκα σου, Πετράκη!

— 'Όχι, δ,τι σούδωσα μιὰ φορά με την καρδιά μου, δεν τὸ παίρνω πίσω. Αὐτὰ κράτησ' τὰ ἄλλα νὰ μὴ μού γυρέψης. 'Ελα, φτάνει πιά... 'Όραϊτὰ ἦταν τὰ φαγιά ποὺ μούζηρες. Σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου 'Αντωνάκη.

'Εξαφνα, τὰ δύο παιδιὰ ἐτρόμαξαν. Μιά φωνὴ ἐφώναξε ἀπὸ πάνω, στὴ σκάλα:

— 'Εί! 'Αντώνη!...Τί ἐπαθες καὶ μιλάς μονάχος σου; 'Ελα γρήγορα νὰ βοηθήσης, ποὺ θὰ σρουγαρίσουμε τὸ κατὰστρομα!

— 'Ό, ἡ μαϊμά! Πάω! ἔκαμε ὁ

στερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ Πετράκης, ἀποκοιμισμένος, ὠνειρεύονταν ὅτι βοήθησε τὸν πατέρα του στὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου, ἐπάνω στὰ συντρίμια ἑνὸς κινεζικοῦ βάζου καὶ ὅτι ἐρευγαν μαζί, γιὰ νὰ μὴ χωρισθοῦν πιά ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' ΚΑΛΟ ΤΑΞΕΙΔΙ!

'Ο μικρὸς λογιστής. 'Ο Πετράκης κοιμήθηκε ὅλη νύκτα καὶ ζύπνησε τὰ χαράματα. 'Ενας κρότος ἀλυσίδων, σχοινῶν συρμένων στὸ κατὰστρομα, συγχρόνως φωνές, προτάγματα, ἕνας ἀτέλειωτος τριγμὸς καὶ ἐπειτα τὸ παιδί αἰσθάνεται ὅτι μετατοπίζεται, φεύγει, μ' ἕνα κίνημα βραδύ καὶ ρυθμικόν.

'Ανοίγει τὰ μάτια του, θυμάται τὰ συμβάντα τῆς χθές καὶ με μεγάλη του χαρὰ ἔνοιε, ὅτι τὸ πλοῖο, ὅπου βοήθη ἀσυλο, εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὸ τρισπόητο ταξίδι.

Οἱ γονεῖς τοῦ 'Αντωνάκη δὲν φαίνονταν κακοὶ ἄνθρωποι. 'Ισως στὴν

— Μὰ με τῆς φωνές θὰ βγοῦν σὺ στὰ ἢ προσθέσεις;

'Αξαφνα, τοῦ Πετράκη τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα.

— Εἶμαι δυνατὸς ἐγὼ στὴν ἀριθμητική, εἶπε. Μήπως θέλει ὁ πατέρας σου νὰ τὸν βοηθήσω;.

— Μπράβο!.. ἐφώναξε ὁ 'Αντώνης. Πάμε ἀπάνω!

— Μὰ εἰδοποίησέ τον πρώτα. — 'Εί! μπαμπά!.. 'Ελα ἐδῶ, καὶ νὰ ἰδῆς!..

Τότε παρουσιάσθηκε στὸ ἀμπάρι ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ τὸ πρόσωπό του, στρουγγυλὸ καὶ κόκκινο, ἦταν ἀπαράλλακτο με τοῦ 'Αντωνάκη.

— Τί τρέχει πάλι; ρώτησε.

— Μὴ θυμώσης, μπαμπά!.. Σοὺ φέρνω ἕνα ἐπιβάτη, ἕνα λογιστή, ποὺ θὰ σοὺ κἀνῃ τῆς προσθέσεις σου καὶ τῆς ἀφαιρέσεις σου.

'Ο Πετράκης ἐπλησίαζε, ἀλευρωμένος σὰν μαρίδα γιὰ τηγάνισμα, μ' ἕνα χαμόγελο «κατὰ παραγγελία» στ' ὠραῖό του προσώπκι, ἀλλ' ἀπὸ μέσα του φοβισμένος, ἀνίσχυος..

— Τρελλάθηκες, 'Αντώνη; εἶπε ὁ πατέρας. Τί ἄσχημα ἀστεῖα εἶν' αὐτὰ;

— 'Αχ, κύριε! ἐφώναξε ὁ Πετράκης, μὴ μαλώνετε τὸν 'Αντωνάκη! 'Εγὼ τὰ φταῖω ὅλα... Τὸν παρακάλεσα νὰ μὲ πάρῃ στὸ πλοῖό σας, μὰ τὸν παρεκάλεσα τόσο πολὺ, ὥστε τὸν ἔκαμα νὰ δεχθῆ... Πρέπει, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ πάω στὸ Παρίσι, νὰ θρῶ τὸν πατέρα μου καὶ δὲν ἔχω ἀρκετὰ χρήματα, γιὰ νὰ πληρώσω ναῦλο... Συγχαράστε με!.. 'Ότ' ἀκάω, δ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος; καὶ δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσω στὸ παραμικρό... 'Αχ, ἂν ὁ 'Αντωνάκης ἦταν στὰ ξένα, δὲν θὰ θέλατε καὶ οἰς νὰ πῆσῃ σὲ κολοῦς ἄνθρώπους, γιὰ νὰ σὰς τὸν φέρουν πίσω;.

(Ἔπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΔΑΧΤΥΛΑ

— Δάχτυλό εἶμαι τὸ μεγάλο Σὰν ἐμένα δὲν εἶν' ἄλλο! — Εἶμαι ὁ Δείχτης! ὅλα δείχνω Καὶ με λέν' ἀκόμη... Λύχνο! — Μά, δὲ βλέπετε, στὴ μέση, Ποιὰ μου δίνει ὁ Πλάστης θέση; — Κι' ὅμως! ποῖο φορεῖ διαμάντι, Περουζέδες καὶ μοιγιάντια; — Λάθος κάνετε, θαρσῶ... Τόσο ἐγὼ κομψὸ φορῶ Δαχτυλίδι, κι' ἔχω αὐτὴ Τὴν τιμὴ... νὰ συζητοῦμαι Στῆς κυρὰ - Καλῆς τὸ αὐτὸ Μὲ νυχάκι σμιλεμένο... — Κι' ὅμως ἔτσι τεντωμένα... Φασκελῶνετε κι' ἐμένα! Λέει ἡ Κυρὰ τους, τὸ φῶς σβύνηναι Καί... στὴ φύχτα τῆς τὰ κλείνει!.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΜΙΑ ἩΘΟΠΟΙΟΣ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΕΤΩΝ

Εἶνε γνωστὸν, ὅτι ὅλα σχεδὸν τὰ κομισάκια τρελλαινόνται νὰ παίξουν «τῆς κυρίες» καί, με κάποια ὑπερβολή, νὰ μιμνῶνται τὰ φερσίματα καὶ τὰ λόγια τῶν μεγάλων. Νὰ τυλίγονται μ' ἕνα σάλι, ποὺ τοὺς ἐρχεται ὡς τὰ τακούνια, νὰ φοροῦν τὸ φουστάνι τῆς μαϊμάς, νὰ σηκώνουν τὴ μύτη, νὰ ζαρώνουν τὰ φρύδια, νὰ τοξέουν βλέμματα περιφρονητικά, νὰ

κάνουν ἀπαράλλακτα τὴν ὁμιλία τῆς τὰδε ἀριστοκρατίσσης καὶ πάλι νὰ βάζουν τὰ χέρια στὴ μέση, κατὰ τὸν χυδαῖο τρόπο τῆς πλύστρας, καὶ νὰ ἐπαυλαμβάνουν τῆς δέξυφνες βροσιές τῆς, — ὡς ὅλ' αὐτὰ ἔχουν μεγάλη εἰδικότητα καὶ βροσκουν μεγάλη εὐχαρίστησι. 'Αλλὰ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τὰ κάνουν μονάχα τους, μεταξύ τους. Πῆτῃ τους ἔξαφνα νὰ τὰ κάνουν καὶ μπροστὰ σὲ κόσμο, μπροστὰ σ' ἕν ἀχροατήριον, ἔστω καὶ ἀπὸ τοὺς ἴσι στενοὺς φίλους τοῦ σπιτιοῦ, καὶ θὰ δῆτε ἀμέσως νὰ δειλιάσουν, νὰ κοκκινίσουν, νὰ σκεπάσουν τὸ προσώπκι με τὰ χέρια, νὰ χάσουν τελοςπάντων ὅλη τους τὴν ἀσυνείδητη ὑποκριτικὴ τέχνη. 'Ιδοῦ γιατί πρέπει νὰναγνωρίσουμε κάποια ἀξία στὴ μικρὴ μὲς Κλαίντυ Τζόνστον, ποὺ θὰ σὰς παρουσιάσω σήμερα. 'Η μὲς Κλαίντυ Τζόνστον εἶνε ἀπὸ τώρα μιὰ καλὴ ἠθοποιός, καὶ ὅμως δὲν εἶνε ἀκόμη τεσσάρων ἐτῶν. 'Αλλὰ ἠουγᾶστε! οἱ μεγάλοι μονόλογοι τῆς εἶνε ἀγνωστοὶ δὲν ἀπαγγέλλει οὔτε στίχους, οὔτε πεζὰ καὶ δὲν κάνει μεγάλο κόπο γιὰ νὰποστηθίσῃ τὰ λόγια τοῦ ρόλου τῆς, ἀφοῦ δὲν παίζει... παρὰ μόνο στὴν κινηματογράφου. Με πόση ὁμως ἱκανότητα, με πόση τέχνη, μπορῶ νὰ πῶ,

κάνει ὅλα τῆς τὰ σκηνακά! Μόνον μ' ἕνα ζάρωμα τῶν φρυδιῶν, μόνον μ' ἕνα σούφρωμα τοῦ στόματος, μόνον μ' ἕνα κίνημα τῶν μικρῶν τῆς χειρῶν, μπορεῖ νὰποδῶδῃ στὴν ἐντέλεια κάθε συναίσθημα, κάθε ψυχικὴ κατάσταση τοῦ μικροῦ προσώπου ποὺ ἐνσαρκώνει.

Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἡ μικρὴ Κλαίντυ στάθηκε πολὺ τυχερὴ. Κόρη ἑνὸς διευθυντοῦ κινηματογραφικῆς 'Εταιρείας, γεννήθηκε τρέπον τινὰ μέσα στὸ περίεργον ἐκεῖνο θεατρικὸν περιβάλλον, ὅπου κινεῦνται οἱ διάφοροι «μῦμοι», τῶν ὁποίων τοὺς κομικὸς ἢ συγκινητικὸς μορφασμοὺς θαυμάζουμε κατόπιν ἐπάνω στὴ λευκὴ ἐθὼν τοῦ Κινηματογράφου. Θὰ ξέρετε βέβαια, ἐπάνω - κάτω, πῶς κινηματογραφεῖται ἕνα δράμα ἢ μιὰ κωμωδία. Μιὰ εἰδικὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ παίρνει γρήγορα - γρήγορα ἀλλεπάλληλα καὶ πολυαριθμὰ κ λ ι σ ἐ τοῦ προσώπου ἢ τοῦ πράγματος ποὺ κινεῖται. Τὰ κ λ ι σ ἐ αὐτὰ, προβαλλόμενα με τὴν ἴδια γρηγοράδα, ἐπάνω 'ς ἕνα ἄσπρο πανί, δείχνουν τὴν κίνησι φυσικώτατα καὶ παρουσιάζουν τὰ πράγματα καὶ τὰ πρόσωπα σὰ ζωντανά. Εἶνε ἀνάγκη λοιπὸν οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου, καὶ ἂν δὲν μιλοῦν, νὰ κάνουν ὅσο τὸ δυνατό περισσότερα ἐκφραστικὰ κινήματα καὶ ζωηροὺς μορφασμοὺς.

Αὐτὴ εἶνε ἴσα - ἴσα καὶ ἡ τέχνη, τὸ τάλαντο τῆς μικρούλας μὲς Τζόνστον, ποὺ τὸ βρήκε, καθὼς εἶπαμε, ἐπὶν κούνια τῆς. Γι' αὐτὴν, ἡ πείνα ἐκφράζεται ὅταν γουρλώνη κἀνεῖς τὰ μάτια του, μπροστὰ 'ς ἕνα φαγητὸ ἢ 'ς ἕνα γλύκισμα, ὅταν τεντώνῃ τὸ λαιμὸ του, ἀνοίγῃ τὸ στόμα του καὶ τρίβῃ με τὸ χερί τὴν κοιλιὰ του. 'Ο θυμὸς πάλι εἶνε νὰ σταυρώνη τὰ χέρια, νὰ ζαρώνη τὰ φρύδια

καὶ νὰ κουνᾶ τὸ κεφάλι ἀπειλητικά. Εἶδε τόσες φορές νὰ κάνουν ἔτσι οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ πατέρα τῆς, μπροστὰ στὴ φωτογραφικὴ του μηχανή, ὥστε τοὺς μιμήθηκε

στὴν ἐντέλεια χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. 'Η κλίσις τῆς Κλαίντυ φανερώθηκε με πολὺ ἀστεῖον τρόπο. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι εἶνε πολὺ λαίμαργὸ κοριτσάκι καί, ὅπως τὰ περισσότερα παιδιά, τρελλαινεται γιὰ γλυκίσματα. 'Ενα ἀπόγευμα, ἐνῶ ὁ πατέρας τῆς εἰργάζετο στὸ γραφεῖό του, εἶδε ἀντίκρου του, στὸν καθρέπτη τοῦ τζακιοῦ, τὴν κόρη τοῦ ἀνεδασημένη σὲ μιὰ καρέκλα, στὴν τραπεζαρία, κοντὰ στὸ τραπέζι, ὅπου ἡ ὑπηρετρία

εἶχε ἀφήσῃ ἕνα βάζο με γλυκό. Στὴν ἀρχή, ἡ Κλαίντυ κῦτταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν τὴν ἔβλεπε κανένας. 'Εβαλε μάλιστα καὶ τὸ χεράκι τῆς στὰ μάτια, σὰν ἀ μ π α ζ ο ῦ ρ, γιὰ νὰ ἐπισκοπήσῃ τὸν ὀρίζοντα. Καὶ ἀφοῦ ἠούχασε ὅτι ἦταν ὀλομόναχη, ἔχασε τὸ δάχτυλό τῆς στὸ βάζο καὶ τῶδαλε στὸ στόμα τῆς. 'Επειτα ἔτριψε τὰ χέρια τῆς ἀπὸ χαρὰ καὶ γούρλωσε τὰ ματάκια τῆς. Τέλος, ἐνῶ με τᾶριστερό χερί ἔτριβε τὴν κοιλιὰ τῆς, ἔχασε καὶ τὰ πέντε δαχτυλά τοῦ δεξιοῦ τῆς στὸ βάζο, καὶ τὰ ἔγλειψε ἕνα - ἕνα, ἐκφράζουσα ὀλοένα με χίλιους μορφασμοὺς τὴν πῆ ζωηρὴ εὐχαρίστησι. 'Ο μπαμπᾶς, μισσηκωμένος ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, παρηκολούθησε ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή μ' ἕνα αἰσθημα, ποὺ ἀπὸ τὴ δυσἀρεσκεία πέρασε γρήγορα στὸν θαυμασμό. 'Αποφασισμένος στὴν ἀρχὴ νὰ τιμωρήσῃ τὴν Κλαίντυ, ἐπροτίμησε ὕστερα νὰ τὴν μεταφέρῃ, αὐτὴ καὶ τὸ βάζο τῆς, στὴν αὐλή, ὅπου ἦταν στημένη ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ νὰ τὴν διατάξῃ νὰ ἐπαναλάβῃ ἐκεῖ ὅτι εἶχε κάμῃ πρὸ ὀλίγου στὴν τραπεζαρία. 'Η μικρούλα, ποὺ ἐπερίμενε πολὺ χαιρότερη τιμωρία, τὸ ἔκαμε με προθυμὰ.

— «'Εγὼ... δὲν κατοικῶ πουθενά!» (Σελ. 225, στ. 6'.)

'Αντωνάκης. Καὶ με γλύκα ἐπρόσθεσε. — Κληνύκτα, Πετράκη, καλὸ βρω! — Γεῖά σου, 'Αντωνάκη, εὐχαριστῶ! 'Ο Πετράκης ἐδίστασε μιὰ στιγμή. 'Η καρδιά του, διψασμένη γιὰ τρυφερότητα, κτυποῦσε πῶς δυνατὰ. Σηκώθηκε, ἀγκάλιασε τὸν μικρὸν τοῦ φίλου καὶ τοῦ φίλησε τὰ κόκκινα σὰν τὸ ροδάκινο μάγουλο. — Μοῦκανε μιὰ πολὺ μεγάλη χαρὴ, τοῦ εἶπε καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Εἶσαι ἀληθινὰ καλὸ παιδί! 'Ο 'Αντωνάκης ἐτρέξε στὴ σκάλα. Κάτι ἀνεξήγητο, ἀγνωρίστο, τοῦ ἀγγίξε τὴν καρδιά κ' ἔβαζε μπροστὰ στὰ μάτια του σὰν ἕνα πέπλο. Χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐκεῖνὸ τὸ φιλὶ τὸν εἶχε κατακτήσῃ γιὰ πάντα. 'Όταν ἔμεινε μόνος, ὁ Πετράκης ἐαπλώθηκε ἀπάνω στὰ σακκιά. 'Υπάρχουν βέβαια στρώματα καὶ μαξιλάρια μαλακώτερα ἀπὸ ἕνα σακκὶ ἀλευρί' ἀλλὰ, ὅταν εἶνε κανεῖς δεκατεσσάρων ἐτῶν, ὁ ὕπνος τοῦ ἐρχεται εὐκολα. 'Υ-

Κ' ή μηχανή την «πύρε». Ύστερ' από λίγες ημέρες, ο κ. Τζόνστον έπώλησε τή φιλμ, — δηλαδή τήν ταινία, τήν σειρά των φωτογραφιών πού ανακαρτιστοῦσαν τή σκηνή εκείνη, — ε'να μεγάλο Πρακτορείο κινηματογραφικῶν ταινιών. Κ' ὑστερα από μιὰ εβδομάδα, ή «μικρή Κλαίντν και τή γλυκό» χειροκροτεῖτο ε' όλα τὰ κινηματοθέατρα τῆς Ἀγγλίας.

Η λαϊμαργία τῆς μίς Τζόνστον έκαμε τόν πατέρα της νά κερδίσει δύο χιλιάδες φράγκα. Κι' ἀφοῦ ἀγόρασε πολλά γλυκίσματα γιά τήν κόρη του, ή επιχειρηματίας, ἐπέθεθη, ὅτι μπορούσε νά ἐπωρελῆθῆ ἀπ' αὐτό τὸ πρῶτο τάλαντο. Ἐσχέδιασε λοιπὸν πολλές κωμωδίτσες, ὅπου ἡ Κλαίντν ἐπαιζε τὸν πρῶτο ρόλο: «Ἡ Κλαίντν κ' ἡ κούκλα της», «Ἡ Κλαίντν κ' ἡ γάτα της», «Ἡ Κλαίντν και τὸ πουλάκι της» κτλ. Τὸ κοριτσάκι έβαλε ε' αὐτὲς τὴν «τέχνη» έκαμε τόσο ἀπεισίους ἢ συγκινητικούς μωροφασμούς, ὥστε εἶχαν τή μεγαλύτερη ἐπιτυχία. Τότε οἱ διάφοροι δραματικοὶ συγγραφεῖς, πού έγραφαν γιά τὸν κινηματογράφο τοῦ κ. Τζόνστον ιστορικά δράματα θεαματικά ἢ αστυνομικά με φανταστικές περιπέτειες ντετέντιβ και λωποδυτῶν, έγραψαν γιά τήν Κλαίντν μικρὲς ὡραίεσ κωμωδίες, ὅπου ἡ ἀνγλική ἡθοποιὸς μόρρεσε ν' ἀποκαλύψῃ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ τάλαντου της. Σήμερα, στῆς θύρες ὄλων σχεδὸν τῶν ἀγγλικῶν Κινηματοθεάτρων, διαβάζει κανεὶς με μεγάλα γράμματα σὲ πλατεῖες ταινίες ἀπὸ πανί:

Ἡ Μίς Κλαίντν Τζόνστον (Τεσσαρῶν ἐτῶν) εἰς ὄλον της τὸ δραματολόγιον

Και τὸ δραματολόγιον αὐτὸ δὲν εἶνε μικρὸ. Σὲ περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ ἔργα ἔχει ποζάρῃ ἡ μικρὴ ἡθοποιὸς ἀφοῦτο ἀρχισ τὸ στάδιόν της!

Τὸ κωμικώτερον εἶνε ἡ ἐκπληξίς τῆς μίς Κλαίντν, ὅταν πρωτοεἶδε «ἔργο της» στήν ὀθόνη τοῦ Κινηματοθεάτρου. Ἐπαιζε σ' αὐτὸ μιὰ σκηνοῦλα με τὸν πατέρα της και με τή μητέρα της, πού παρουσιάζοντο μαζί της, μπαινόγειναν και χειρονομῶσαν. Και ὁμως ἡ ἴδια ἡ Κλαίντν ἦταν ἐκεῖ, στή μέση πάλι τοῦ πατέρα της και τῆς μητέρας της, καθισμένη μαζί τους ε'να βελούδινο καναπέ! Μὰ πόσες Κλαίντν λοιπὸν ὑπῆρχαν, και πόσοι μπαιμπάδες και μαμμιάδες; Ἡ μικρούλα τὰ εἶχε χαμένα, δὲν καταλάβαινε πιά τίποτε... Και κῦτταζε μιὰ στήν ὀθόνη και μιὰ στή μητέρα της, σά νά ζητοῦσε βοήθεια.

Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ἀργησε νά καταλάβῃ ὅτι ὁ Κινηματογράφος δὲν εἶνε παρὰ μιὰ κινούμενη, ζωντανή εἰκόνα και σήμερα, χωρὶς καμμιά ἐκπληξί,

δλάπει τὸν ἑαυτὸ της στὰ Κινηματοθέατρα σὲ ἀναριθμητὲς ἐμφανίσεις. Ἐμαθε δὲ τήν ἐργασία της τόσο καλά, ὥστε ἅμα τῆς δειξῆ κανεὶς τὸ ρόλο της δὲν — τρεῖς ὁρῶς, τὸν παίρνει και τὸν παίξει ἔπειτα στήν ἐντέλεια.

Και δὲν εἶνε μόνο ἡ μιμητικότης της πού κάνει ἐντύπωσι, ἀλλὰ και ἡ μεγάλη της εὐπέθεια. Ὁ «σκηνοθέτης» εἶνε μαζί της κατευχαριστημένος. Τῆς λέγει νά γελάσῃ; Ἡ Κλαίντν ἀρχίζει τὰ γέλια με τὴν προθυμία, με τὴν ὀρεξί, ὥστε βλέπουν και παθαίνουν ὕστερα γιά νά τή σταματήσουν. Τῆς λέει νά κλάψῃ; ἀμέσως κάνει τοὺς μορφασμοὺς τοῦ παιδιοῦ πού κλαίει, με τὴν φυσικότητα, ὥστε χύνει δάκρυα ἀληθινὰ και ἄφθονα.

Σ' ἑνα ἔργο, ἐπιγραφόμενο «Ἡ πυρκαϊά τοῦ Πύργου», τῆς εἶχαν πῆ: «Ἐσύ θά σταθῆς ἐδῶ και δὲν θά κινηθῆς ἀν δὲν σεῖ ποῦμε.» Ἐξέλασαν ὁμως νά τῆς τὸ ποῦν, τή στιγμή πού ἔπρεπε νά φύγῃ. Ὁ κύργος παίρνει φωτιά. Ταινίες δηλαδή ἀπὸ χαρτί κόκκινο και κίτρινο, κινούμενες ἀπάνω και κάτω ἀπὸ δυνατὸ ρεύμα ἀέρος, ἀπομιμῶνται τῆς φοβερῆς φλόγης οἱ χάρτινοι τοῖχοι καταρρέουν κενῶς ἀπὸ βεγγαλικά πυκνώνεται ε' ἑνα κόκκινο σύννεφο ὄλοι φεύγουν τήν καταστροφή και μόνο ἡ Κλαίντν μένει στή θέσι της ἀκίνητη, ἡσυχάτατη, σά νά μὴ συνέβαινε τίποτα! Κι' ἀναγκάσθησαν νά κινηματογραφήσουν τή σκηνή ἐξ ἀρχῆς.

Ὅσο «μεγάλα» ἡθοποιὸς κι' ἀν εἶνε αὐτὴ ἡ μικρούλα μίς Κλαίντν Τζόνστον, δὲν ἔπαυσε ὁμως — εὐτυχῶς! — νά εἶνε κ' ἑνα κοριτσάκι φαιδρὸ, ζωηρὸ, παιχιδιάρικο. Ἐπειδῆ, χάρις ε' αὐτή, ὁ πατέρας της ἐκέρδισε πολλά χρήματα, τήν παρασμένη Πρωτοχρονιά τῆς ἔχαρισε μιὰ θαυμασία κούκλα. Ἡ Κλαίντν τὴν ὠνόμασε Μυρτώ κι' αὐτὴ δὲν ἐννοεῖ νά τὴν βγάξῃ νά παίξῃ στὸν Κινηματογράφον. Τὴν ἀγαπᾷ, τὴν ἔχει σὰν τὰ μάτια της, τὴν φυλάει στὸ σπίτι. Εἶνε ἡ «κόρη της», καθὼς λέει, και τὴν κουνᾷ στήν ἀγκαλιά της με μεγάλη σοβαρότητα, χωρὶς μορφασμοὺς, χωρὶς γριμάτσες, ὅπως κ' ἡ ἀληθινὲς μαμμιάδες κάνουν με «τάληθινὰ» παιδάκια τους...

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΝΕΟΤΗΣ ΚΑΙ ΓΗΡΑΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Δημητρίου Παπαρηγοπούλου. Ἰδε προηγ. φύλλον, σ. 240.]

Ἡμεῖς οἱ νέοι ἔχομεν τὴν λήθην και τὸ μέλλον. Οἱ γέροντες τὸ παρελθόν, αὐτοὶ τὰς ἀναμνήσεις. Βλέπει ἕμπρός ὁ ἥλιος ὁ μόλις ἀνατέλλον. Και στρέφει ὀπισθεν ὄχρον. Τὸ βλέμμα της ἡ δόσις.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΘΕΛΗΜΑΤΑΡΗΣ

(Συνέχεια και τέλος. Ἰδε σελ. 241)

Ὁ Γιαννάκης συλλογίζεται:

— Τί θά πειράξῃ τάχα ἂν δὲν πάγω ἀπόψε τὸ γράμμα τῆς Κυρᾶ - Καλῆς; Γράμμα εἶνε, δὲν εἶνε τόσο βιάστικό, μπορεῖ νά περιμένῃ ὡς αὔριο τὸ πρῶτ.

Δὲ β. ἐπεις και τί ὠραία πού τὸν εὐχαρίστησαν ὡς τώρα; Ὁ ἕνας τὸν εἶπε κακοκαῖδο, ὁ ἄλλος τὸν ἔβρισε μυζιάρικο. Κόπος χαμένος!

Ἐκαμε ἑνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Μ' αὐτὸς ὁ διαταγμὸς του δὲ βάσταξε περισσότερο ἀπὸ τὸ δευτερόλεπτο. Ἐανὰ πῆρε τρεχάλα τὸ δρόμο γιά τὸ καλὸ τοῦ ξυλοκόπου. Στὸ δρόμο τραγουδοῦσε δυνατὰ γιά νά παίρνῃ θάρρος.

Ἡ γρηᾶ - Καλὴ πῆγε νά τὰ χἀση σὰν τὸν εἶδε ἀπὸ μακρούα.

— Μπᾶ, παιδάκι μου, χἀθηκες τέτοια ὠρα στὸ λόγγο!

— Ἡ γιαγιά μου με στέλνει, Κυρᾶ Καλὴ, νά σοῦ φέρω αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ γυῖό σου. Εἶνε καλά και - κάτω, λέγει μέσα.

Ἡ γρηᾶ - Καλὴ ἀρχισε νά τρέμῃ σὰν τὸ φύλλο.

— ὦ! νάχῃς τὴν εὐχή μου, παιδάκι μου! Σ' εὐχαριστῶ με τὴν καρδιά μου. Θᾶ κοιμηθῶ ὕπνο ἀπόψε και θά ἰδῶ ὡμορφα ὄνειρατα.

Και τὸν φίλησε τρυφερά.

Κουλουριασμένος πάνω στὰ γόνατα τῆς γιαγιάς του ὁ Γιαννάκης, τῆς ἐστρόριζε, ὅταν γύρισε στὸ σπῆτι, ὅσα τοῦ εἶχαν συμβῆ. Δὲν ἐπαιξε τόπι, και ὁμως ἔφτασε ἀργὰ και τότε βρισανε. Ἡ γιαγιάκα του στερέθηκε τὸν καρὲ και κείνος δὲν ἔφαγε φράουλες πού διφοῦσε, γιά νά μὴν ἀργῆσῃ και ὁμως τὸ μαρὲ τῆς κυρᾶ - Λειμονιάς δὲν θά πιτῆ γάλα.

Ἡ γιαγιά τὸν τὸν ρῶτησε:

— Λυπάται γιά τὸν κόποσου, Γιαννάκη;

— Ὁχι, γιαγιάκα μου, γιατί ἀπόψε ἡ γρηᾶ - Καλὴ θά κοιμηθῆ ἡσυχα και θά ἰδῆ ὡμορφα ὄνειρατα.

— Μὰ κι' ἂν ἡ γρηᾶ - Καλὴ σὲ δέχονταν κ' ἐκείνη τόσο ἀσχημα ὀπως οἱ ἄλλες, κι' ἂν ἔσκιζε τὸ γράμμα δίχως νά τὸ διαβάσῃ, τότες θά λυπόσουν ἐπὶ τὸν κόπο σου;

Ὁ Γιαννάκης κοντοστάθηκε. Συλλογίσθηκε. Εἶδε τὰ μάτια τῆς γιαγιάς του νά λάμπουν τρυφερά. Ρίχτηκε στήν ἀγκαλιά της, τὴν ἔσφιξε τρυφερά και τῆς ψιθύρισε.

— Ὁχι, γιαγιάκα μου, δὲ θά λυπόμουνα. Θά μοῦ κακοφαινότανε λιγάκι, μὰ δὲ θά μετάνοιωνα ποτέ. Γιατί, ὅτι ἔκαμα τὸ ἔκαμα γιατί ἔπρεπε και γιά τὸ χατῆρι τῆς γιαγιάκας μου.

(Διασκευή ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ τοῦ André Lichtenberger)

Σ. ΜΑΥΡΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μητέρα. — Γῶγο, με δύο χαιφίς ἐκατάπε: τὴν πᾶστα σου, σὴν ἕνας λαϊμαργος, και κινδυνεύεις νά ἀρρωστήσῃς. Προῖπει λοιπὸν νά σὲ τιμωρήσω! Σοῦ ἀπαγορεύω νά πᾶς νά παίξῃς.

Γῶγος. — Κι' ἂν φάγω τώρα, μαμμιά, ἄλλη μιὰ πᾶστα, ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ, θά με ἀφίσης νά κείξω;

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Α. Παυλάκη

Ὁ ἐπισκέπτης. — Ὁ κύργος εἶνε ἐπᾶνω;

Ὁ ὑπηρετῆς. — Ὁχι, ἐξῆλθε.

— Καὶ ποτε θά εἶνε ἐδῶ;

— Μὰ, ὅταν ἐπιστρέψῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάουστ

Μανιώδης; δημοτικιστῆς πρὸς πετηνοπούλην:

— Τί φτηνὸ εἶνε αὐτὸ;

— Εἶνε πολὺ φτηνὸ. Μόνον δύο δραχμές.

— Μὰ δὲν σὲ ρωτᾶω ἂν εἶνε φτηνὸ, παρὰ τί φτηνὸ εἶνε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρως

— Ἐμπρός, Τάχη! Φῆς τὴ σοῦπα σου...

— Μὰ δὲν μπορῶ, μαμμιά!...

— Μπορεῖ κανεὶς πάντα ἐκεῖνον πού θέλει, κῆρει!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεως.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ']

α.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Ἀθῆνας

Table with letters A, KA, ΣΥ, Α, ΚΗ, ΛΕΥ, ΚΙ, ΠΕΥ, ΚΗ, Ι, ΚΗ, ΤΕ, Α arranged in a grid for a word search puzzle.

Νά συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταῖ οὕτως, ὥστε νάποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε δένδρων.

β.) Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ εἰκόνας

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοκαίματος

— Μαρίκα, Τοτό, Πίπη, θέλετε νά παίξουμε;

— Τί παιχίδι;

— Αὐτὸ πού σᾶς εἶπα!

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

1. Pèle - Méle

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάς Asper - al - hieru - el - aube - ptems.

2. Losange

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεως

* = Σύμφωνον.

*** = Ὑγρὸν στοιχείον.

**** = Ὁμός Αὐτοκόραττον τῆς

*** = Ἀρχων λαοῦ. [Ρόμης.

* = Σύμφωνον.

Και καθέτως τὰ ἴδια.

Ἀθλωσις: Αἱ λύσεις — δεωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαρῶ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 29ου φύλλου

α.) Ὑποβρύχιος Ἄμμου, Διαβολάκι τοῦ Ἀρκαεῖου, Μαρίδα τοῦ Φαλλήρου. — β.) Ἡ Σύρος εἶνε πατρις μου. — γ.) Comme on sème, on recolté.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου τὴν 27ην Ἰουλίου 1917.

ΧΑΙΡΩ πού ἔγινες καλὴ, Σπαθὶ τοῦ Δαδῶου. Συνημορφώθη με τὰς παραγγέλιας σου. Ἀλλὰ διατὶ μεταχειρίζεαι τῶσον εἰδὸν μελένα; Τὸ ἑνα σου γράμμα ἀρχίζει μὲ καὶ τελειώνει κόκκινο, ἂν με ρωτήσῃς τώρα ποῖο ἀπὸ τὰ δύο χροῖματα μελένη; προτιμῶ, ἢ σου ἀπαντήσω; ἐξῆλθε τὸ μαῦρον; Ὁπως ἡ καμήλα, πού ὅταν τὴ ρώτησαν τί προτιμᾷ, ἀνήφορο ἢ κατήφορο, ἀπήντησε: ἐξῆλθε ὁ ἴσιος δρόμος;

Λεοντόκαρδε Λεωνίδα, με μεγάλην χαρὴν ἐδιάβασα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν. Αἱ παραγγέλια σου ἐξετελέσθησαν. Αἱ εἰκασίαι σου περὶ τῆς «Μυστηριώδους Νῆσου» εἶνε πιθαναί. Ἔχε ἀκόμη ὀλίγην ὑπομονὴν και, ἀμα ἀρχίσῃ τὸ Δεύτερον Μέρος τοῦ μυθιστορήματος, πού ἐπιγράφεται «Ὁ Ἀγωνιστὸς», ἢ μα. τεύχος ἀσφαλτέστερον...

Τὸ ἔξυρον, Νεαρὸ Ντέκεντιβ, ὅτι ἐκεῖ εἰς τὴν Κέρκυραν ἔλοι αἱ συνδρομαὶ μου δὲν ἐδλάπατε τὴν ὠρα νά λυθῆ ὁ ἀποκλεισμός; διὰ νά λάβετε τὰ φυλλάδιά μου. Φαντάζομαι τὴν χαράν σου, ἀφοῦ σ' ἔκαμα και νά μοῦ γράψῃς γράμμα, γιά πρώτη φορά ὕστερ' ἀπὸ τρία χρόνια πού εἶσαι συνδρομητῆς! Κ' ἡ δική μου χαρά γι' αὐτὸ εἶνε μεγάλη κ' ἐλπίζω ὅτι τώρα θά μοῦ γράψῃς τακτικά.

Εὐχαρίστας ἀνεγνωσα, ὅτι θά δημοσιεύσῃς τὴν Μυστηριώδη Νῆσον τοῦ Ἰουλοῦ Βέρν... Μπᾶ; Τώρα ἐξέπνευσε ἡ ἀγαπητὴ μου Ἀγγελική Π. Τ. Ι.; Ὁχι, καλέ! Τὸ γράμμα της εἶνε ἀπὸ τὰς 16 Νοεμβρίου! Και με τὸν ἀποκλεισμόν, σήμερα ἔφθασε στὰ χεῖρα μου!...

Αὐτὸ ἴσασα δειχνεῖ ἡ Μυστηριώδης Νῆσος; Γενναία Μελοσυγγνώμισσα: τί εἵμπορεῖ νά κάμῃ ἕνας σοφὸς ἄνθρωπος εἰς ἑνα ἐρημονῆσι. ὅπου ἄλλος, ἀμαθῆς, ἢ ἀπέθνησκε ἢ θά ζούσε σὰν κτῆνός. Σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς ἐξαδέλφης; σου. Δὲν ἔπρεπε νά σοῦ κάμῃ τὴσιν ἐντύπωσιν τὸ ὅτι ἐνὸς σέ; ἐκλίγεται περὶ τὸ φέρετρον, περνοῦσαν ἄλλοι ἀπᾶνω, ἀνύποτοι βῆματα, με τραγοῦδια. Τί λέγει κι' ὁ ποιητῆς; «Ἐτσι εἶνε ὁ κόσμος; κλαῖνε δῶ και παρεκεῖ γελῶνε».

Ἄν ἡ ἰδιότης σου μετάφρασις, Δημ. Σ. Μπερ. εἶνε πράγματι ἡ ωραιότερα, μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι αὐτὴ θά δρασευθῆ. Δὲν ἔχω καμμίαν ὑποχρῶσιν εἰς κανένα. Και ἂν βλέπῃς μερικῶν κομμάτια νά δημοσιεύονται συχῶ, αὐτὸ δὲν προῖδει παρὰ τὴν ὑποχρῶσιν πού ἔχω, αὐτὴν μάλιστα, τὴν ναχωρίζω, — νά δημοσιεύω πάντοτε τὰ καλλίτερα, τὰ ωραιότερα, χωρὶς νά με μέλη ἂν αὐτὰ εἶνε συνήθως τῶν ἰδίων προσώπων και ἂν ἄλλοι, πού δὲν στέλλουν τῶσον ὠραία, ἢ παραπονεθῶν.

Ὁ κ. Φαίδων, Μεγαλοπρεπὴ Βόσπορε, ἔλαβε τὸ ὠραῖόν σου γράμμα και σ' εὐχαρίστει πολὺ διὰ τὸ πολῦτιμον δῶρόν σου. Τὸ λέγω πολῦτιμον, γιατί; αὐτὰς τὰς περιστάσεις, ἔστω και λίγα δράμα ἀχάρι, δὲν βρίσκονται πολὺ εὐκόλα... Γι' αὐτὰ πού τοῦ γράφεις, θάπαντήσω δημοσία. Τὸ ζήτημα τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Δημοτικῆς Γλώσσης; εἰς τὰ σχολεῖα εἶνε πολὺ σπουδαῖόν και ὁ κ. Φαίδων, και πρῖν νά τὸν ρωτήσῃς ἐλογόφραζε νά σᾶς γράψῃ μιὰ — δύο Ἐπιστολάς.

Μάθε ὅτι ἡ ὄρα πού σοῦ γράφω εἶνε 5 π. μ. Ποιός, ποῖα εἶνε αὐτὴ πού σηκώνεται τόσο πρῶτ; Ἐὰ κατοικῆ ἴσως; σὲ κανένα χωριό, σὲ καμμιά ἐσοχή... Ὁχι! τὸ γράμμα γράφει ἀπὸ πᾶνω «Ἀθῆναι, 21 Ἰουλίου...» Και ἀπὸ κάτω: Σανθὴ Πεννηποπούλα. — Μπρίβο, κόρη μου! Ἐτσι χωρὶς νά ἔστνεξῃ πάντα και νά κοιμᾶσαι νορῆς. Εἶνε ὠραῖόν, εἶνε και ὑγιεινόν. Πόσο λυποῦμαι ὅταν βλεῖω παιδιὰ νά ξενικῶσιν με τοῦ; μεγάλους και νά φυνοῦν νά νταμασμεῖται! Πόσο χάνουν αὐτὰ τὰ παιδιὰ και πόσο βλάπνεται!

«Ἀθήναι ἐπιτελοῦς; τὰ μάγια! Ἄρκετό καιρὸ χωρισθήκαμε» ἦταν καιρός; πιά νά ἐνωθοῦμε! Ἐτσι λέω κ' ἐγώ, ἀποκλεισμένη μου Τρελλὴ Σανθούλα. Ὁ, βέβαια πού ἔμοις ὑποφέραμε πολὺ, περισσότερο ἀπὸ σᾶς; ἐκεῖ, πού εἶχατε «ὄλιγα ἀπ' ἔλα». Τώρα γράφε μου συγγᾶ. Σὲ συλλυποῦμαι και διὰ τὸν θάνατον τοῦ καλοῦ σου βελου.

Τέσσαρος Φίλοι, αὐτὸ συμβαίνει, διότι τὸ ἑνα μυθιστόρημα εἶνε μεγάλο και τᾶλλον μικρὸ. Ἄν ἐδημοσιεύω 2 — 3 σελίδες, κ' ἀπὸ τὸ δεύτερον, δὲν θά μοῦ ξμενε τόπο; γιά τίποτ' ἄλλο. Ἄν πάλι ἐδημοσιεύω λιγώτερον «Μυστηριώδη Νῆσος» κάθε φορά, ἢ ἔκανα χρόνια νά τὴν τελειώσω.

Ἐχεῖς δικήν, Ἀθῶ. Ἐχένοι πού στέλλουν διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. κλοπιμαῖα, ἀντιγραφᾶς, πρέπει νά τιμωροῦνται. Κ' ἡ καλλιτέρα τιμωρία εἶνε νάποκλεισθῶνται, νά μὴ τοὺς ἐναδημοσιεύω πιά τίποτα. Σ' αὐτοὺς ὁμως πού μοῦ καταγγέλλεις; δὲν μποροῦ νά ἐφραμοῦν αὐτὸ τὸ μέτρο, γιατί δὲν προῖκειται περὶ ἔργων φανασιᾶς; ἀλλὰ περὶ γυνωστῶν ἀνεκδοτῶν. Κ' ἑνα ἀνεκδοτὸν μπορεῖ κανεὶς και νά τὸ ἀκούσῃ και νά τὸ μεταφράσῃ και νά τὸ διαβάσῃ κάπου και νά τὸ γράψῃ ὕστερα κ' ἄλλα λόγια. Αὐτὸ τὸ εἶπα κ' ἄλλη φορά.

Ἐραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν εβδομάδα και οἱ εἶπες: Ἐμμ. Κ. Βαροδουλάκης, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν, Ἄρης, τοῦ ὁποῖου ἔλαβα και τὰς λύσεις περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷ, Γλυκεῖα Ἀδρα, Παυλόμοιο Ὀνέρο, τοῦ ὁποῖου τὸ γράμμα διεδιβήθη, Κύνιος, τοῦ ὁποῖου ἔλαβα και τὸν «Πόνον», Μιχὸς Ἀχαΐος, Νικηφόρον Ἐἶρος, Γεωμανόπουλις, Πρόσφυς, Φιλόμοσος, Ναυταῖοι τῶν Σπυτσῶν, Τρελλὴ Ψυχὴ, Χάρος, κ. ἢ αὐτὴ μετὰ τόσον καιρό, και τὸ Μαρκησία. — Ἐξέτελεσα τὰς παραγγέλιας; των και τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους, γιά τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀὐτὴν τὴν εβδομάδα ἔλαβα τὰ εἶπες: «Ἐνα μικροπερὶτόδιον». — «Παπαγάλο; δικηγόρος. — Ἐνα δάκρυ». — «Ἰστορικὸν Λογοπαίγνιον». — «Ρομάντος». — «Ἐβνοιαστὴ Ζωή». — «Συντριμία». — «Κάρλος ΙΒ'». — «Ὁ φίλος τοῦ φτωχοῦ» κτλ. — «Ὁ κρῖσις». — «Ἀστεῖα κρητέησις». — «Θρόφαλα». — «Δαλίματα τῆς σιωπῆς μου». — «Κακοῦρος ἀπέναντι ἀδυνάτου». — «Μάτατα ὄνειρα». — «Ἡ ἄληθής ἐγένεσις». — «Ἀργότερα, παιδί μου». — «Ἡ μετριότης προτιμώτερα τοῦ πλοῦτου». — «Ὁ εὐφυῆς ψεύστης». — Παιδικὰ πνεύματα και διάφορα διὰ τοῦ; Ἐδδ. Διαγωνισμοῦς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος; εἰς τὸ προσεχές, ἐλλείψει χώρου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδδεν ψευδῶνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος ὁ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεύμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήθουν εἰς Ἀθῆνας, και δὲ ἀπὸ κ. ε

